

АПСТРАКТ: Овај рад бави се тумачењем четврте главе Јовановог Јеванђеља (1-42) који описује сусрет Исуса и жене из Самарије на Јаковљевом бунару. Циљ истраживања је да се текст постави у контекст првог дела Јеванђеља, наиме, Исусовог кружног пута из Кане у Кану те да се прикаже егзегетски и теолошки значај текста. Посебна пажња биће посвећена појмовима „Вода жива“, „однос Јудеја и Самарјана“, „бунар“, „жена и брак“, „Храм“ у њиховом историјско значењу али и оном које им писац Јеванђеља придаје у целом тексту. Главни део рада- егзегеза, одвијаће се у облику коментара на стихове те ће метода истраживања бити комбинација историјско критичке методе, литерарне , наративне и теолошке анализе текста. Рад ће закључити да се типична сцена веридбе на бунару поново тумачи као симбол Божје веридбе са Божјим народом. Исус, као јединствени представник Бога,представљен је као младожења који тражи невесту, нови Божји народ. Нова невеста укључује жене и мушкарце, Самарјане као и Јудејце, и оне са сумњивом прошлошћу. Невеста новог завета превазилази етничке, родне и обредне поделе, тако да Исус као младожења може бити исповедан као истински Спаситељ света.

Кључне речи: Вода жива, Самарјанка, Дух и Истина, венчање Спаситељ света ,